

פסחים פ

תוספתא: הרי שהיו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין - הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן.

תנא קמא	רבי אלעזר בן מתיא	רבי שמעון	רבי יהודה
היו טמאין עודפין על הטהורין אפילו אחד - יעשו בטומאה, לפי שאין קרבן ציבור חלוק	אין היחיד מכריע את הציבור לטומאה, שנאמר: <i>לֹא תֹכַח לְיָמֶיךָ אֶת הַפֶּסַח בְּאֶחָד עֲצָרֶיךָ.</i>	אפילו שבת אחד טמא ושאר כל השבטים טהורים - הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן.	אפילו שבת אחד טמא ושאר כל השבטים טהורין - יעשו בטומאה, שאין קרבן ציבור חלוק.
		מאי טעמא דרבי שמעון? קסבר: שבת אחד איקרי קהל.	שבת אחד איקרי קהל, והווי להו פלגא ופלגא ואין קרבן ציבור חלוק, ועבדי כולהו בטומאה.

היו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין	רב	עולא
	מטמאין אחד מהן בשרץ	משלחין אחד מהן לדרך רחוקה

קושי על רב: ואמאי? ניעבדו הני לחודייהו והני לחודייהו, דהא אמר רב: הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן!

תירוץ 1: אמרי: הכא במאי עסקין - כגון שהיו טמאין עודפין על הטהורין אחד.

קושי: אי הכי הווי להו רובא טמאים, ניעבדו כולהו בטומאה!

תירוץ: סבר לה כרבי אלעזר בן מתיא, דאמר אין היחיד מכריע את הציבור לטומאה.

קושי: אי הכי, הדר קושיין לדוכתיה: ניעבדו הני לחודייהו והני לחודייהו!

תירוץ 2: אלא הכי קאמר: אי איכא תנא דסבר לה כתנא קמא, דאמר פלגא ופלגא לא עבדי כולהו בטומאה, וסבר לה כרבי יהודה דאמר אין קרבן ציבור חלוק - מטמאין אחד מהן בשרץ.

קושי על עולא: ויטמאנו בשרץ!

תירוץ: קסבר: שוחטין וזורקין על טמא שרץ.

עוד קושי על עולא: ויטמאנו במת!

תירוץ: מדחהו אתה מחגיגתו.

קושי: השתא נמי מדחהו אתה מפסחו!

תירוץ: אפשר דעביד בשני.

קושי: במת נמי, אפשר דעביד בשביעי, דהווי ליה שמיני שלו!

תירוץ: קסבר עולא: כולהו תשלומין דראשון נינהו, דחזי בראשון - חזי

בכולהו, וכל היכא דלא חזי בראשון - לא חזי בכולהו.

תגובת רב נחמן לדברי עולא: אמר להו רב נחמן: זילו ואמרו ליה לעולא: מאן ציית - דעקר סיכיה ומשכניה ורהיט?

היו רובן זבין ומיעוטן טמאים	רב	שמואל
	אותן טמאין מתים - אינן עושין לא בראשון ולא בשני.	קושי על רב: זילו אמרו ליה לאבא: <i>ויצאו בני ישראל את הפסח באוצרו,</i> מאי עבדת ליה?
	<ul style="list-style-type: none"> ראשון לא עבדי - דהווי מיעוטא, ומיעוטא לא עבדי בראשון. בשני נמי לא עבדי - כל היכא דעבדי ציבור בראשון - עביד יחיד בשני, כל היכא דלא עבדי ציבור בראשון - לא עביד יחיד בשני. 	תירוץ של רב: אמר להו, זילו אמרו ליה: כי הווי כולהו זבין מאי עבדת ליה? אלא, כיון דלא אפשר - לא אפשר, הכא נמי, לא אפשר.

רוב אדא בר אהבה	רב הונא	
יש תשלומין לפסח הבא בטומאה	אין תשלומין לפסח הבא בטומאה	היו רובן טמאי מתים ומיעוטן זבין
טומאה הותרה בציבור – ולכן פסח נעשית בטהרה – כשנה רגילה – ויש פסח שני	קסבר: טומאה דחוויה היא בציבור – פסח נעשית בטומאה ולכן אין פסח שני	הצעה 1 להבנת המחלוקת
אפילו טומאה נמי מדחיא	טהרה מדחיא, טומאה לא מדחיא	הצעה 2 - דכולי עלמא טומאה דחוויה בציבור

היו שלישיתן זבין ושלישיתן טהורין ושלישיתן טמאי מתים		
אמר רבי מני בר פטיש: אותן טמאי מתים אינן עושין לא את הראשון ולא השני.		
<ul style="list-style-type: none"> בראשון לא עבדי - הגדילו זבין על הטהורים, דלא עבדי בטומאה. הוה ליה טמאי מתים מיעוטא, ומיעוטא לא עבדי בראשון. בשני לא עבדי - נצרפו זבין עם טמאי מתים דלא עבדי בראשון, הוו להו רובא, ורובא לא מדחו לפסח שני. 		

משנה.

הפסח שנזרק דמו ואחר כך נודע שהוא טמא	נטמא הגוף	נטמא טומאת התהום
הציץ מרצה	אין הציץ מרצה. מפני שאמרו: הנזיר ועושה פסח - הציץ מרצה על טומאת הדם, ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף.	הציץ מרצה

דיוק מהמשנה וסתירה:

הסתירה	דיוק מהמשנה	ברייתא
טעמא דנזרק ואחר כך נודע, אבל נודע ואחר כך נזרק - לא מרצה	על מה הציץ מרצה? על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בציבור! נזרק הדם בשוגג/באונס, מרצה טומאתו בין בשוגג בין במזיד - הורצה. זריקתו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה.	על מה הציץ מרצה? על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בציבור! נזרק הדם בשוגג/באונס, מרצה טומאתו בין בשוגג בין במזיד - הורצה. זריקתו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה.
פתרון 1 - רבינא		
פתרון 2	הוא הדין דאפילו נודע ואחר כך נזרק, והאי דקתני נזרק ואחר כך נודע, משום דבעי למתני סיפא נטמא הגוף אין הציץ מרצה, דאפילו נזרק ואחר כך נודע - לא, קתני רישא נמי נזרק ואחר כך נודע.	

שתי הבנות בברייתא **על מה הציץ מרצה? על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בציבור!**

רבי שילא	רבינא	
זריקתו, בין בשוגג בין במזיד - הורצה. טומאתו, בשוגג - הורצה. במזיד - לא הורצה. אלא הא דקתני בין בשוגג בין במזיד - הכי קאמר: נטמא בשוגג, וזרקו בין בשוגג בין במזיד - הורצה.	טומאתו בין בשוגג בין במזיד - הורצה. זריקתו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה.	בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון

נטמא טומאת התהום וכו'.

שאלה: בעי רמי בר חמא: כהן המרצה בקרבנותיהן הותרה לו טומאת התהום או לא? מי אמרין כי גמירי טומאת התהום - בבעלים, בכהן לא גמירי. או דילמא: בזבחה גמירי, לא שנא בכהן ולא שנא בבעלים.

תשובה: אמר רבא: תא שמע, דתני רבי חייא: **לא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד**.
מת למעוטי מאי - לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ?

- ובמאי עסקין, אי נימא בבעלים, ובמאן?
 - אי בנזיר - מי מהני ביה **כי יאות את צ'יו** אמר רחמנא.
 - אלא בעושה פסח
 - הניחא למאן דאמר אין שוחטין וזורקין על טמאי שרץ.
 - אלא למאן דאמר שוחטין וזורקין על טמאי שרץ, השתא טומאה ידועה הותרה לו - טומאת התהום לא כל שכן?
 - אלא לאו בכהן, ושמע מינה: הותרה לו טומאת התהום.
- דחיית התשובה: אמר רב יוסף: לא, לעולם בבעלים, ובפסח, ולמעוטי טומאת התהום דזיבה

